

РЕШЕНИЕ

№ 7171

гр. София, 21.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 29.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **12403** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.121, ал.1 т.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).
Образувано е по жалба на Г. А. А.-С. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], подадена чрез адв.Р., против Заповед № РД-15-1381/19.11.2024 г. на Министъра на здравеопазването, с която е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя с МЗ от длъжността Директор на дирекция "Човешки ресурси" в МФ, с ранг III старши, считано от 19.11.2024 г.
Според жалбоподателката административният акт е незаконосъобразен и немотивиран, издаден при съществено нарушение на административно-производствени правила, в противоречие с материалноправни разпоредби и при несъответствие с целта на закона. Подателката на жалбата намира, че е налице противоречие между действителното фактическо положение и описаното в заповедта. Позовава се на закрилата по чл.333 от Кодекса на труда като лице, страдащо от специфично заболяване, и изтъква, че органът по назначаването не е изискал становище на ТЕЛК и не се е снабдил с разрешение от Инспекцията по труда. В с.з. жалбоподателката се явява лично и с адв.Р. поддържа жалбата, моли за отмяна на акта, както и за присъждане на разноски по представен списък (л.255). Представя писмена защита с развити подробни съображения.
Ответникът – Министърът на здравеопазването, чрез процесуалния си представител юк.Г. оспорва жалбата, като я намира за неоснователна и недоказана, с оглед на което моли за отхвърлянето ѝ. Не претендира разноски. Представя писмени бележки с развити подробни съображения.

Административен съд-София град приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № РД-15-890/01.06.2021 г. (л.171) на Министъра на здравеопазването жалбоподателката С. е назначена за държавен служител на длъжност "ст.юрисконсулт" в отдел "Нормативни актове", дирекция "Правна" в Министерството на здравеопазването, с ранг IV старши, длъжностно ниво 8 по КДА.

Със Заповед № РД-15-1325/04.10.2021 г. (л.172) на Министъра на здравеопазването служебното ѝ правоотношение е прекратено.

Със Заповед № РД-15-1326/04.10.2021 г. (л.173) на Министъра на здравеопазването жалбоподателката е назначена за държавен служител на длъжност "Директор" на дирекция "Човешки ресурси" в Министерството на здравеопазването, с ранг IV старши, длъжностно ниво 3 по КДА.

С Решение № РС-91-20-063/10.06.2020 г. (л.70) на състав на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество (председател, заместник-председател и двама членове), е установен конфликт на интереси по Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество, по отношение на жалбоподателката, в качеството ѝ на директор на Районна здравноосигурителна каса гр.*** (така в решението), в това ѝ качество като лице, заемащо висша публична длъжност по смисъла на чл.6, ал.1, т.17, предл.3 ЗПКОНПИ, за това, че е сключила Допълнително споразумение № 83/26.02.2018 г. в частен интерес на свързано с нея лице по смисъла на § 1, т.15, б."а" от ДР на ЗПКОНПИ, в нарушение на чл.58, изр.2, предл.1 ЗПКОНПИ; като ѝ е наложена глоба в размер на 5000 лв.; установен е конфликт на интереси по отношение по отношение на жалбоподателката, в същото качество, за това, че е сключила Допълнително споразумение ДС № 253/21.03.2019 г., в частен интерес на свързано с нея лице по смисъла на § 1, т.15, б."а" от ДР на ЗПКОНПИ, в нарушение на чл.58, изр.2, предл.1 ЗПКОНПИ; като ѝ е наложена глоба в размер на 5000 лв.; отнета е в полза на държавата от жалбоподателката сума в размер на 236,34 лв., представляваща полученото дневно възнаграждение за 26.02.2018 г. и 21.03.2019 г., получено от деянията, породили конфликт на интереси.

Указаното решение е обжалвано по съдебен ред, като с Решение № 576 от 03.02.2021 г., постановено от АССГ по адм.дело № 6676/2020 г. (л.78), жалбата е отхвърлена.

Съдебният акт е оставен в сила с Решение № 7042 от 10.06.2021 г., постановено от ВАС по адм.дело № 3763/2021 г. (л.85), с което на 10.06.2021 г. е влязъл в сила административният акт - Решение № РС-91-20-063/10.06.2020 г. на КПКОНПИ.

До жалбоподателката е отправено предложение (л.210) за преназначаване на друга длъжност в същата администрация, а именно на длъжност "гл.юрисконсулт" в отдел "Психично здраве", дирекция "Лечебни дейности" в МЗ, което тя не е приела, като е положила подпис и дата 19.11.2024 г.

Позовавайки се на влязлото в сила Решение № РС-91-20-063/10.06.2020 г. на КПКОНПИ, Министърът на здравеопазването е издал обжалваната Заповед № РД-15-1381/19.11.2024 г. на Министъра на здравеопазването, с която е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателката с МЗ от длъжността Директор на дирекция "Човешки ресурси" в МФ, с ранг III старши, считано от 19.11.2024 г. Заповедта е издадена на основание чл.107, ал.1, т.8 ЗДСл, като е посочено, че към момента на възникване на служебното правоотношение е бил налице в сила окончателен съдебен акт, с който е бил установен конфликт на интереси. Изтъкнато е, че независимо, че конфликтът на интереси не е установен за длъжността "Директор" на дирекция "ЧР" в МЗ, не отпада отговорността и последицата от констатирания конфликт на интереси. При действието на законовата забрана, прилагана към лицето, се визира лице, заемащо в момента висша държавна длъжност, без да я поставя под условие дали за нея или за предходна длъжност е

установен конфликтът на интереси. В този смисъл органът по назначаването се е позовал на Решение № 4847 от 25.04.2016 г. на ВАС по адм.дело № 3959/2015 г. и на Решение № 1495 от 17.04.2024 г. на АС – Пазарджик по адм.дело № 340/2024 г. Допълнил е, че към подаденото писмено заявление вх.№ 94-7257/01.10.2021 г. за заемане на държавна служба Г. А.-С. е подписала декларация от 01.10.2021 г. за обстоятелствата по чл.7, ал.1, 3 и 4 ЗДСл, като не е декларирала наличието на влязъл в сила акт за установен конфликт на интереси, което лишава лицето по съответен ред от правото да заема определена длъжност, респективно държавният служител е назначен при неспазване на условията по чл.7 ЗДСл. Продължил е, че последица от установяването с влязъл в сила акт на конфликт на интереси е задължението за органа по назначаване да прекрати служебното правоотношение на лицето на основание - чл.107, ал.1, т.8 ЗДСл, като целта на закона е всяка длъжност в администрацията да бъде заемана в резултат на законосъобразно проведена процедура и от лице, което отговаря на изискванията на длъжността. Подчертал е, че едностранното прекратяване на служебното правоотношение на държавен служител на основание чл.107, ал.1, т.8 ЗДСл не е средство за поправяне на допуснати от органа нарушения на извършената процедура по назначаване на държавния служител, а средство за гарантиране интереса на държавата единствено отговарящите на изискванията на закона лица да заемат държавна служба.

По делото бяха приети като писмени доказателства:

От жалбоподателката – приложените към жалбата документи, касаещи здравословното ѝ състояние; както и представените в с.з. на 25.09.2025 г., също касаещи здравословното ѝ състояние (л.206).

От ответника – представените в с.з. на 17.04.2025 г. документи, цитирани в обжалваната заповед и такива свързани с възникване служебното правоотношение на жалбоподателката (л.170); молба на жалбоподателката с № 94-4198/21.06.2021 г., отправено към жалбоподателката предложение за заемане на друга длъжност по служебно правоотношение в периода преди издаване на обжалваната заповед в рамките на същата година, документи от служебното досие на жалбоподателката, касаещи здравословното ѝ състояние, доказателства за назначаване на служителката Г. С. на длъжност в МЗ като Директор на дирекция „Човешки ресурси“ или друга длъжност след издаване на обжалваната заповед (л.207).

По делото беше разпитан като свидетел Д. В. П.. Свидетелят сподели, че е бил заместник-министър на здравеопазването в служебното правителство през 2021 г. Преди да постъпи в МЗ, жалбоподателката се е срещнала с ръководството, като го е уведомила, че има дело за конфликт на интереси и все още няма решение. Тя е била назначена за временно управляващ Човешки ресурси. Свидетелят заяви, че дори да е установен такъв конфликт, това не дава ограничение за срок от една година да не заема длъжността. След това е бил подготвен конкурс за няколко болници. С ръководството на МЗ е бил обсъждана възможността жалбоподателката да влезе като член в съвета на директорите на А. болница. Тогава тя го е уведомила, че има постановено съдебно решение в нейна вреда за конфликт на интереси и тя не трябва да не участва в този конкурс. Министърът е бил уведомен и тя своевременно е била отстранена от участие в конкурса. Още при назначаването министърът е бил запознат, че има процес, но още няма съдебно решение. Съдът ще обсъди свидетелските показания при излагане на правните си изводи.

При така установените факти Съдът обоснова следните правни изводи:

Жалбата е подадена е срещу акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Заповедта е връчена на жалбоподателката на 19.11.2024 г., а жалбата е на 02.12.2024 г., в рамките на 14-дневния срок за оспорването ѝ. Жалбата е подадена от активно легитимирано лице –

адресат на акта, чрез надлежно упълномощен адвокат (л.16) и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима.

Съгласно чл.108, ал.1 ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – според чл.42, ал.5 от Закона за администрацията министърът е орган по назначаване на държавните служители в министерството, като при упражняването на правомощията си, на основание чл.25, ал.4 ЗА той издава заповеди.

Обжалваният акт е издаден в предписаната от закона форма и съдържа реквизитите по чл.108, ал.1 ЗДСл - правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. При постановяване на акта не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Едностранното прекратяване на служебното правоотношение без предизвестие има за цел да санкционира неправомерно поведение на държавен служител и е допустимо само на основанията, изчерпателно посочени в чл.107, ал.1 и ал.2 ЗДСл. В конкретния казус възприетото от административния орган правно основание за издаване на оспорената заповед е чл.107, ал.1, т.8 ЗДСл. Цитираната норма (ред. - ДВ, бр.84 от 2023 г., в сила от 06.10.2023 г.) овластява органа по назначаването да прекрати служебното правоотношение на държавния служител без предизвестие, когато с влязъл в сила акт е установен конфликт на интереси по Закона за противодействие на корупцията.

Несъвместимостта съставлява нормативно въведено ограничение за заемане или изпълняване на държавна служба, като наличието на такава несъвместимост е отрицателна предпоставка за съществуване на служебното правоотношение, с оглед недопустимостта за заемане на държавна служба от лица, за които по надлежния ред е установен конфликт на интереси. За да се осъществи фактическият състав на посоченото основание за прекратяване на служебното правоотношение трябва да са налице следните елементи: 1. служебно правоотношение между страните и 2. установяване на конфликт на интереси. Въведената забрана е абсолютна и цели препятстване конфликта на различните по характер лични и служебни интереси при изпълнение на държавната служба, като се игнорира възможността за оказване на външно въздействие върху държавните служители като изпълнители на волята и интересите на нацията по аргумент на чл.116, ал.1 от Конституцията. При всички случаи наличието на несъвместимост съставлява основание за прекратяване на служебното правоотношение с държавния служител.

Стандартът, установен в разпоредбата на чл.116, ал.1 от основния закон, че държавните служители са изпълнители на волята и интересите на нацията, т. е. длъжни са да работят в обществен интерес, е обезпечен с въведената пропорционална намеса при ограничаване на правото на труд в изпълнение на по-висшата конституционна ценност – престижът и доверието, с което държавната служба следва да се ползват в обществото.

В разглеждания казус е налице решение на КПКОНПИ по отношение на оспорвания, което е влязло в сила. Наличието на влязъл в сила акт на комисията, с който се установява конфликт на интереси по отношение на държавния служител, е единственото правно основание, при наличието на което може да се прекрати служебното правоотношение.

По силата на чл.98, ал.1 от Закона за противодействие на корупцията, нарушаването на закона и установяването на конфликт на интереси с влязъл в сила акт е основание за освобождаване от длъжност, освен когато в Конституцията е предвидено друго, като освобождаването се осъществява по реда, определен в съответните специални закони. Според чл.70 от същия закон

конфликт на интереси възниква, когато лице, заемащо публична длъжност, има частен интерес, който може да повлияе върху безпристрастното и обективното изпълнение на правомощията или задълженията му по служба. Смисълът на посочените норми и чл.107, ал.2, т.8 ЗДСл е да се гарантира добросъвестното изпълнение на служебните задължения и да предотврати конфликт между държавния и друг интерес. С това се постига и целта на закона – действията на държавния служител да са насочени единствено към осъществяване на държавните интереси. Ето защо, следва да се приеме, че изискванията на цитирания текст са формални, тоест установения конфликт на интереси с влязъл в сила акт е достатъчно да обоснове несъвместимост със заеманата държавна служба, респективно да обоснове правото на органа по назначаването да прекрати служебното правоотношение на основание чл.107, ал.2, т.8 ЗДСл.

Следва да се има в предвид, че в случая органът по назначаването действа в условията на обвързана компетентност и след като е установил наличието на основанията по чл.107, ал.1, т.8 ЗДСл, в съответствие със законовите изисквания веднага е прекратил служебното правоотношение.

Съдът не приема посоченото в обжалваната заповед, че с решението на КПКОНПИ, че служителката е била лишена от право да заема определена длъжност, защото във влезлия в сила акт на комисията воля за това не е формирана, нито пък е изразена в диспозитива му. Случаят не е свързан и с недеклариране на установен преди това конфликт на интереси. Въпреки това, тези констатации не могат да повлекат отмяна на обжалваната заповед, защото тя е издадена на основание чл.107, ал.1, т.8 ЗДСл, а не на основание чл.107, ал.1, т.7 от закона. Не може да се приеме и тезата, че след като служителката е назначена на друга длъжност след конкурс и по отношение на тази длъжност конфликт на интереси не е установен, нормата на чл.107, ал.1, т.8 ЗДСл е неприложима. Редакцията на последно посочения законов текст налага извода, че приложението на нормата не е обвързано с длъжността, за която е установен конфликт на интереси. Аргумент в подкрепа на направения извод е и нормата на чл.85 ЗКПК, която ограничава заемането на друга публична длъжност от лице, за което е установен конфликт на интереси. Дори служителят вече да не заема длъжността, за която е установен конфликт на интереси, това не води до отпадане на отговорността и последиците за констатираното изпълнение на служебните задължения в частен интерес. Обратното би означавало да се създадат предпоставки за съзнателно заобикаляне на разпоредбите на закона, свързани с последиците от установен конфликт на интереси и да се позволи лица, които вече са нарушили служебните си задължения в частен интерес, да продължат да заемат публична държавна служба. Подобно разбиране е в противоречие с целта на закона да предотврати възможността за незаконно обогатяване и/или получаване на нематериална облага чрез използване на служебното положение от лице, заемащо публична длъжност, а също и да изключи всякакво съмнение, че при осъществяване на служебната дейност това лице се ръководи от частен интерес, който може да повлияе на безпристрастното и обективно изпълнение на служебните му функции.

Съдът намира, че предхождащото предложение за преназначаване на служителката на друга длъжност в същата администрация е въпрос на управленско решение и на оперативна самостоятелност. Неоснователно е оплакването в жалбата, че с издаването на обжалвания акт е преследвана друга цел, при положение, че са били изпълнени всички елементи от фактическия състав на основанията за прекратяване на служебното правоотношение.

Не води до различен извод преценката и на свидетелските показания, от които се установява по какъв начин страните по служебното правоотношение са подхождали при възникването му, но от тези показания не се разкриват факти, сочещи незаконосъобразно прекратяване на същото.

Страните не спорят, а и от многобройните медицински документи по делото се установява, че жалбоподателката е страдала от онкологично заболяване. При това положение тя попада в обхвата на чл.1,

ал.1, т.3 от Наредба № 5 за болестите, при които работниците, боледуващи от тях, имат особена закрила съгласно чл.333, ал.1 от Кодекса на труда. Съдът обаче намира за неоснователно възражението за неспазване на изискването по чл.333, ал.1, т.3 КТ, предвиждаща закрила за работник или служител, боледуващ от болест, определена в наредба на министъра на здравеопазването. Въпросът, на който следва да се даде отговор, е доколко е налице приложимост на чл.333 КТ, при съобразяване на обстоятелството, че жалбоподателката е държавен служител и за нея са приложими нормите на ЗДСл, като се съобрази предвидената там закрила при прекратяване на служебното правоотношение.

Закрила при прекратяване на служебното правоотношение на държавен служител е предвидена в текста на чл.107б, ал.2 ЗДСл, според който органът по назначаването не може да прекрати служебното правоотношение на основание чл.106, ал.1, т.2 с държавна служителка, която е бременна или е в напреднал етап на лечение ин-витро. Друга закрила е предвижда по отношение на държавна служителка, която ползва отпуск за бременност и раждане – за нея прекратяване на служебното правоотношение е допустимо на основание чл.106, ал.1, т.1.

На първо място следва да се има предвид, че в КТ е предвидена закрила, която *не е абсолютна и не е всеобхватна* – тя се отнася само до няколко изчерпателно изброени в кодекса случаи на уволнение:

1. по чл.328, ал.1, т.2 - при закриване на част от предприятието или съкращаване на щата;
2. по чл.328, ал.1, т.3 - при намаляване на обема на работата;
3. по чл.328, ал.1, т.5 - липса на качества на работника или служителя за ефективно изпълнение на работата;
4. по чл.328, ал.1, т.8 - когато заеманата от работника или служителя длъжност трябва да бъде освободена за възстановяване на незаконно уволнен работник или служител, заемал преди това същата длъжност;
5. по чл.328, ал.1, т.11 - при промяна на изискванията за изпълнение на длъжността, ако работникът или служителят не отговаря на тях;
6. по чл.330, ал.2, т.6 - когато работникът или служителят бъде дисциплинарно уволнен.

С подзаконов нормативен акт - Наредба № 5 за болестите, при които работниците, боледуващи от тях, имат особена закрила съгласно чл.333, ал.1 от Кодекса на труда, приложното поле на закрилата е разширено, като са добавени хипотезите на частична ликвидация, съкращение в щата и спиране на работа за повече от 30 дни. Т. разширяване е недопустимо с оглед на забраната по Закона за нормативните актове с наредба да се уреждат обществени отношения, уредени със закон.

Анализът на цитираните законови текстове налага извода, че липсва сходен случай, или такъв дори отдалеч напомнящ поставеното за разглеждане основание за прекратяване на служебното правоотношение – поради установен конфликт на интереси.

На второ място Съдът съобрази, че такава закрила не следва и от Решение от 09.03.2017 г. на СЕС по дело С-406/2015. Указанията на СЕС обосновават извода, че чл.7, § 2 от Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27 ноември 2000 година за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите, в светлината на Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на хората с увреждания и във връзка с основния принцип на равно третиране, закрепен в членове 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз, допуска по принцип предоставянето на специфична закрила при уволнение на лица с определени увреждания, работещи по трудово правоотношение, без съответната на държавните служители със същите увреждания, освен ако се установи нарушение на принципа на равно третиране. Ако обаче е налице подобно нарушение, задължението за спазване на правото на Европейския съюз изисква приложното поле на националните правила за закрила да се разшири и спрямо държавните служители.

В изпълнение на посоченото в решението на СЕС право и задължение на националната юрисдикция да извърши проверка за съответствие с принципа за равно третиране, Съдът намира, че в случая не се установява нарушение на принципа за равно третиране. Това е така, защото съпоставката следва да бъде направена спрямо лица, засегнати от същото увреждане, които са държавни служители, а в случая не се установява наличието на друг случай като настоящия (прекратено служебно правоотношение поради установен конфликт на интереси), к който да се направи съпоставка. Ето защо не може да се приеме, че жалбоподателката е поставена в по-неблагоприятно положение. Безспорно е, че ако тя работеше по трудово, а не по служебно правоотношение и доколкото страда от болест, включена в Наредба № 5 от 1987

г., тя би се ползвала от закрилата при уволнение, но *само в хипотезите* на чл.328, ал.1, т.2, т.3, т.5, и т.11 и чл.330, ал.2, т.6 КТ, какъвто настоящият случай не е.

Не е нарушена и забраната за дискриминация и задължението на работодателя да прилага еднакви критерии за упражняване на правото си на едностранно прекратяване на трудовия договор или на служебното правоотношение (чл.4 и чл.21 ЗЗДискр.), защото не е налице неблагоприятно третиране при сравними сходни обстоятелства, все за служители по служебно правоотношение.

Ето защо следва да се приеме, че атакуваният административен акт е издаден при съответствие между фактическото и правното основания, посочени в него, при правилно приложение на материалния закон и спазване на административно производствените правила, в съответствие с предвидената в закона цел. Поради това Съдът счита, че не са налице основания за отмяна на обжалвания административен акт. Заповедта за прекратяване служебното правоотношение на жалбоподателката от заеманата длъжност по служебно правоотношение в Министерството на здравеопазването е законосъобразна и затова жалбата против нея следва да се отхвърли.

Така мотивиран и на основание чл.172 от Административно-процесуалния кодекс, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. А. А.-С. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], против Заповед № РД-15-1381/19.11.2024 г. на Министъра на здравеопазването, с която е прекратено служебното ѝ правоотношение с Министерството на здравеопазването, от длъжността Директор на дирекция "Човешки ресурси" в МФ, с ранг III старши, считано от 19.11.2024 г.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: